

Διωκτική
31/1/2013

Αποφασιστική
28/1/2013

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ενώπιον του δικαστηρίου τούτου έχουν εισαχθεί α) από 2-3-2012 (αριθμός καταθέσεως 1684/6-3-2012) έφεση της κατά την πρωτόδικη δίκη εναγομένης ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία « ... »

Η Αποφασιστική

β) οι από 6-12-2012(με αριθ. εκθ. καταθ. 584/7-9-2012) ασκηθέντες με ιδιαίτερο δικόγραφο πρόσθετοι λόγοι εφέσεως της ως άνω εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας γ) από 8.9.2012(με αριθ.εκθ. καταθ.593/2012)ασκηθείσα με ιδιαίτερο δικόγραφο,- μετά την πάροδο της νομίμου προθεσμίας ασκήσεως της εφέσεως - αντέφεση της εφεσίβλητης-ενάγουσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ... ΠΙΑ

ΝΙΩΝΙΣΤΑ
ΠΑΝΑΡΙΣ
ΤΙ ΔΟΝ

3868

... οι οποίες εκκρεμούν ανάμεσα στους ίδιους διαδίκους και στρέφονται κατά της υπ' αριθμ. 952/2009 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εκδοθείσα αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία. Οι ως άνω ένδικες έφεση και αντέφεση (λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της τελευταίας) πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 246 και 524 παρ.1 του ΚΠολΔ, αυτεπαγγέλτως, να ενωθούν και συνεκδικασθούν προς διευκόλυνση και επιτάχυνση της διεξαγωγής της δίκης και αποφυγή έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, ενώ πρέπει αυτεπαγγέλτως να συνεκδικασθούν και οι πρόσθετοι λόγοι της ένδικης εφέσεως της εναγομένης - εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας, εφόσον αυτοί δεν έχουν αυθυπαρξία, αλλά συμπληρώνουν την έφεση της τελευταίας και αποτελούν ενιαίο σύνολο με αυτή (ΑΠ 521/2010, δημ.Νόμος).

Η κρινόμενη από 2-3-2012 (αριθμός καταθέσεως: 1684/6-3-2012) έφεση κατά της υπ' αριθμ.952/2009 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε μετά την συζήτηση της από 19-12-2007(αριθμός καταθέσεως: 3029/2008) αγωγής που έλαβε χώρα στις 8-10-2008 κατά την προσήκουσα διαδικασία αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495 § 1, 511, 513, 516, 517 και 518 § 2 ΚΠολΔ, εντός δηλαδή της τασσομένης προθεσμίας των τριών(3)ετών από της δημοσιεύσεως της εκκαλουμένης αποφάσεως, δεδομένου ότι, ούτε από τα έγγραφα που προσκομίσθηκαν

προκύπτει ότι έχει χωρήσει επίδοση της ως άνω εκκαλουμένης απόφασης, αλλά ούτε και οι διάδικοι επικαλέσθηκαν κάτι τέτοιο και παραδεκτώς φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρο 19 ΚΠολΔ όπως ισχύει ύστερα από την αντικατάσταση του με το άρθρο 4 παρ 2 του ν.3994/2011), κατά συνέπεια δε, πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή και να εξετασθεί από το παρόν εδικό τμήμα του Δικαστηρίου τούτου, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρα 532-533 ΚΠολΔ).

Κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 520 παρ. 2 ΚΠολΔ «Πρόσθετοι λόγοι έφεσης, ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνέχονται με τα κεφάλαια αυτά ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης.». Ως "κεφάλαιο", κατά την έννοια της διατάξεως αυτής (και εκείνης του άρθρου 523 παρ. 1 ΚΠολΔ, που θα αναπτυχθεί παρακάτω) νοείται η οριστική διάταξη της πρωτοβάθμιας απόφασης με την οποία το δικαστήριο αποφάνθηκε για το ορισμένο και παραδεκτό (ή) και την βασιμότητα ενός αυτοτελούς αιτήματος για παροχή έννομης προστασίας και οποιασδήποτε κατά του αιτήματος αυτού ενστάσεως (ΑΠ 1543/2007, δημ. Νόμος), ενώ αναγκαιώς συνεχόμενα είναι τα κεφάλαια όταν αφορούν παρεπόμενα ή παρακολουθήματα της κύριας απαιτήσεως ή όταν η έννομη σχέση που αφορά τα κεφάλαια που προσβάλλονται με την έφεση είναι προδικαστικό ζήτημα για τη διάγνωση της έννομης σχέσεως που αφορά τα κεφάλαια που προσβάλλονται με τους πρόσθετους λόγους ή, τέλος, όταν η έννομη σχέση που αφορά τα πρώτα από τα παραπάνω κεφάλαια και η έννομη σχέση που αφορά τα δεύτερα πηγάζουν από την ίδια ιστορική και νομική αιτία (ΑΠ 1396/2002, δημ. Νόμος) και διαμορφώνουν ή προσδιορίζουν το περιεχόμενο εκείνων, έτσι ώστε τυχόν διάφορη επί των "συνεχόμενων" αυτών κεφαλαίων κρίση του Εφετείου από εκείνη της πρωτόδικης απόφασης να επηρεάζει και την κρίση επί των εκκληθέντων με την έφεση κεφαλαίων (ΑΠ 238/2001 ΕΛΔ 42.1598). Αν με τους προσθέτους λόγους έφεσης έχουν προσβληθεί άλλα κεφάλαια της εκκαλουμένης απόφασης, τότε αυτοί απορρίπτονται αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτοι. (ΑΠ 1019/89, δημ. Νόμος). Επομένως, όταν ο εκκαλών-εναγόμενος παραπονείται με την

έφεση του, κατά μιας οριστικής διάταξης η οποία έκανε δεκτή την σχετική αγωγή, υποστηρίζοντας ότι, αυτή έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη, παραδεκτά ασκεί πρόσθετους λόγους εφέσεως κατά της ίδιας οριστικής διατάξεως ισχυριζόμενος ότι υπήρξε πρωτοδίκως εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ότι έπρεπε να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη, αφού ο λόγος της εφέσεως που αφορά αντίστοιχα στο δικονομικό και ουσιαστικό αντικείμενο της δίκης, δεν οριοθετεί διαφορετικά τα κεφάλαια της εκκαλουμένης αποφάσεως(βλ. Καλλιόπη Θ. Μακρίδου Πρόσθετοι Λόγοι Εφέσεως «Κεφάλαιο Δεύτερο παρ.VI σελ 53).Περαιτέρω, από την ως άνω διάταξη προκύπτει ότι για την άσκηση των προσθέτων λόγων της εφέσεως απαιτείται να συντελεσθούν και οι δύο ως άνω, συμπλεκτικώς οριζόμενες, διαδικαστικές πράξεις, δηλαδή, της καταθέσεως του περιέχοντος τους λόγους δικογράφου και της κοινοποίησεως αυτού στον εφεσίβλητο, οι οποίες αποτελούν την προδικασία της ασκήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 111 Κ.Πολ.Δ και εφόσον δεν ορίζεται άλλως, πρέπει αμφότερες να λάβουν χώρα πριν από την τιθέμενη προθεσμία των τριάντα ημερών από την ημερομηνία συζητήσεως της εφέσεως (ΑΠ 660/2005, δημ. Νόμος), στις οποίες δεν υπολογίζονται η ημέρα κατάθεσης και επίδοσης και η ημέρα της συζήτησης. (ΑΠ 426/2008, δημ. Νόμος).Τυχόν μη επίδοση ή μη εμπρόθεσμη επίδοση του δικογράφου καθιστά απαράδεκτους τους πρόσθετους λόγους και το απαράδεκτο αυτό λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως. (ΑΠ 426/2008, ΑΠ 989/2007, δημ. Νόμος). Στην προκείμενη περίπτωση, η εκκαλούσα-εναγομένη ανώνυμη εταιρεία, με το από 6.9.2012 ιδιαίτερο δικόγραφο πρόσθετων λόγων εφέσεως, το οποίο κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου την 7-9-2012 και συντάχθηκε από τον αρμόδιο Γραμματέα η υπ' αριθ. 584/ 7.9.2012 έκθεση κατάθεσης και το επέδωσε στην εφεσίβλητη-ενάγουσα εταιρεία στις 7.9.2012 (όπως τούτο προκύπτει από την υπ' αριθ. 2233 Γ'7-9-2012 έκθεση επίδοσης του αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών άσκησε προσθέτους λόγους εφέσεως με τους οποίους εκκαλεί την προσβαλλόμενη απόφαση διότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, έκρινε ως νόμιμη την ένδικη αγωγή και στη συνέχεια δέχθηκε αυτήν ως εν μέρει βάσιμη κατ' ουσία. Οι πρόσθετοι αυτοί λόγοι, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη, ασκήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι

με κατάθεση του δικογράφου στη Γραμματεία του παρόντος Εφετείου και κοινοποίηση αυτού στην εφεσίβλητη εταιρεία, πριν από την προθεσμία των τριάντα(30) ημερών από την ημερομηνία συζήτησεως της εφέσεως, χωρίς συνυπολογισμό της ημέρας κατάθεσης και επίδοσης και της ημέρας της συζήτησης, ήτοι η επίδοση έλαβε χώρα στις 7-9-2012, (όπως αποδεικνύεται από την προαναφερόμενη έκθεση επίδοσης) και μέχρι την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο(11.10.2012) της με αρθμ. εκθ. κατ. 1684/2012 εφέσεως της εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας, όπως τούτο προκύπτει από την υπ' αριθμ. 965/2012 πράξη ορισμού δικάσιμου της αρμόδιας Γραμματέας του παρόντος Εφετείου που επισυνάπτεται στο δικόγραφο της ως άνω εφέσεως-κατά την οποία αναβλήθηκε η έφεση για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης,-παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 30 ημερών, δεδομένου ότι η εν λόγω προθεσμία άρχισε από την επόμενη ημέρα της επίδοσης, ήτοι από 8.9.2012 και συμπληρώθηκε στις 10.10.2012. Επίσης με βάση τα προεκτεθέντα η υπό κρίση έφεση της εκκαλούσας- εναγομένης ανώνυμης εταιρείας και οι πρόσθετοι αυτής λόγοι, αφορούν ίδιο κεφάλαιο της πρωτόδικης απόφασης, Επομένως , σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη προηγούμενη μείζονα σκέψη, οι πρόσθετοι λόγοι της εφέσεως ασκήθηκαν παραδεκτά, και πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτοί και να ερευνηθούν περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο τούτων, - συνεκδικαζόμενοι με την ως άνω έφεση της εκκαλούσας-εναγομένης εταιρείας-.

Κατά το άρθρο 523 παρ. 1 και 2 Κ.Πολ.Δ ο εφεσίβλητος μπορεί, και αφού περάσει η προθεσμία της έφεσης, να ασκήσει αντέφεση ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που προσβάλλονται με την έφεση και ως προς εκείνα που συνεχονται αναγκαστικά με αυτά, και αν ακόμη αποδέχθηκε την απόφαση ή παραιτήθηκε από την έφεση και η αντέφεση ασκείται μόνον με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου και αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από αυτό, κοινοποιείται στον εκκαλούντα τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με το άρθρο 522 Κ.Πολ.Δ προκύπτει, ότι η άσκηση της αντέφεσης για να είναι παραδεκτή πρέπει να βρίσκεται μέσα στα όρια του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, αφού με την άσκηση της δεν μεταβιβάζεται στο σύνολό της η υπόθεση στο Εφετείο, αλλά μόνο κατά τα διαγραφόμενα με την

- 3 -

έφεση όρια. (ΑΠ 1094/2009, ΑΠ 139/2007, δημ.Νόμος). Η έννοια δε του "κεφαλαίου" - και κατά την ως άνω διάταξη του άρθρου 523 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., είναι εκείνη του άρθρου 520 παρ. 2 ΚΠολΔ, που αναπτύχθηκε παραπάνω στη νομική σκέψη της παρούσας απόφασης. Στην προκείμενη περίπτωση, με την από 2-3-2012(με αριθ. έκθ. καταθ. 1648/2012) έφεση της εναγόμενης-εκκαλούσας εταιρείας, πλήττεται η εκκαλούμενη απόφαση, κατά του κεφαλαίου της απόφασης κατά το οποίο έγινε δεκτή η σε βάρος της αγωγή. Μετά την άσκηση της ως άνω εφέσεως, η εφεσίβλητη-ενάγουσα ανώνυμη εταιρεία, άσκησε την από 8.9.2012 αντέφεση, που κατέθεσε στην Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 10.9.2012, (όπως προκύπτει τούτο από την υπ' αριθμ. 593/2012 έκθεση κατάθεσης του αρμοδίου Γραμματέα του Εφετείου τούτου), και επέδωσε στην εκκαλούσα-εναγόμενη στις 10-9-2012 (όπως τούτο προκύπτει από το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο αντίγραφο) ήτοι, μετά την παρέλευση της οριζόμενης με το άρθρο 518 παρ 2 ΚΠολΔ προθεσμίας εφέσεως των τριών ετών από την δημοσίευση της εκκαλούμενης απόφασης, στις 6-3-2009 09.2009, (όπως τούτο προκύπτει από το σώμα της απόφασης). Με την αντέφεση αυτή η αντεκαλλούσα αφενός μεν προσβάλλει το κεφάλαιο της απόφασης με το οποίο έγινε εν μέρει δεκτή ως ουσία βάσιμη η αγωγή της, παραπονούμενη ως προς την αναγνώριση του ύψους της επιδικασθείσας σ αυτήν αποζημίωσης, αφετέρου δε, κατά του κεφαλαίου της, δυνάμει του οποίου απορρίφθηκε(ως αόριστη) η σωρευόμενη στην αγωγή της δικονομική αίτηση περί επιδείξεων εγγράφων. Η αντέφεση αυτή είναι παραδεκτή, δεδομένου ότι οι λόγοι με τους οποίους πλήττεται η εκκαλουμένη απόφαση αφορούν, αφενός μεν το κεφάλαιο κατά το οποίο μεταβιβάστηκε η απόφαση στο παρόν Δικαστήριο, αφετέρου δε κεφάλαιο αναγκαστικώς συνεχόμενο με αυτό(βλ. Καλλιόπη Θ. Μακρίδου Πρόσθετοι Λόγοι Εφέσεως «Κεφάλαιο Δεύτερο» παρ 2 ΧΙΙ σελ 45 και παρ Α.Υ κοντά στον εκθέτη 55,σελ 90-91, κατά την οποία, επί εφέσεως, με την οποία παραπονούνται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων, αντέφεση ενάγοντος με την οποία παραπονείται για διάταξη που απέρριψε σωρευόμενο στο ίδιο δικόγραφο δικονομικό αίτημα για επίδειξη εγγράφων, αν και ισοδυναμεί με ιδιαίτερο κεφάλαιο δίκης σε σχέση προς εκείνο που διαγιγνώσκει την αρχική αίτηση, ιδρύει κεφάλαιο αναγκαίως συνεχόμενο με το εκκληθέν, εφόσον στρέφεται

κατά των ίδιων διαδικιών, όπως εν προκειμένω). Η ένδικη αντέφεση ασκήθηκε νομότυπα, και πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο της, συνεκδικαζόμενη με την ως άνω έφεση της εκκαλούσας-εναγομένης εταιρείας και τους πρόσθετους λόγους αυτής.

Με την από 19.12.2007 (αριθμ κατ.59098/2008) αγωγή της η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητη και αντεκαλούσα ανώνυμη εταιρία, ισχυρίστηκε ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την προστασία της εν γένει πνευματικής ιδιοκτησίας για την υλοποίηση του οποίου έχει συνάψει, αφενός μεν συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς(συνθέτες – στιχουργούς)αφετέρου δε, συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες εταιρείες πνευματικής ιδιοκτησίας του εξωτερικού. Οτι μεταξύ της συγκαταλέγονται, δυνάμει των διαλαμβανόμενων στην αγωγή έγγραφων συμβάσεων, οι οποίες είναι σε ισχύ και οι συνθέτες οι οποίοι της έχουν αναθέσει με τις αναφερόμενες στην αγωγή συμβάσεις, που έκτοτε ανανεώνονται, αντί αμοιβής την αποκλειστική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας τους επί των μουσικών έργων τους. Οτι οι τελευταίοι έχουν μεταξύ άλλων συνθέσει μουσική και στίχους για τις αναφερόμενες στην αγωγή κινηματογραφικές ταινίες, οι οποίες παρήχθησαν κατά τα έτη 1983 και 1986 αντίστοιχα. Οτι προκειμένου να συναινέσουν οι ως άνω δημιουργοί, στην χρήση των μουσικών τους έργων αποκλειστικά και μόνο για την παραγωγή των ταινιών αυτών και την προβολή τους στις κινηματογραφικές αίθουσες, έλαβαν από την εναγομένη παραγωγό εταιρία κινηματογραφικών ταινιών, μια εφάπαξ αμοιβή μικρής αξίας. Οτι η εναγομένη, η οποία έχει τα αποκλειστικά δικαιώματα εκμετάλλευσης, διάθεσης και προβολής των επίδικων ταινιών, συμπεριλαμβανόμενου και του δικαιώματος της εκμίσθωσης για την τηλεοπτική τους μετάδοση στην Ελλάδα από τηλεοπτικούς σταθμούς, χωρίς άδειά της, εκμίσθωσε τις ταινίες αυτές στους αναφερόμενους στην αγωγή ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, με σκοπό να μεταδοθούν μέσω της τηλεόρασης στο κοινό για ορισμένο χρονικό διάστημα, οι οποίοι και προέβησαν κατά το χρονικό διάστημα από 28.03.1993 έως 22.03.2003 στις λεπτομερώς εκτιθέμενες στην αγωγή 35 προβολές έναντι καταβολής μισθώματος συνολικού ποσού 525.000,00 ευρώ. Οτι εξαιτίας της

προσβολής αυτής του περιουσιακού δικαιώματος των ανωτέρω δημιουργών, η εναγόμενη, έγινε πλουσιότερη από την εκμετάλλευση των έργων των παραπάνω δημιουργών, σύμφωνα με την ελάχιστη ποσοστιαία αμοιβή (5%) που θα αξίωνε από την εναγομένη για την νόμιμη εκμίσθωση των ταινιών αυτών, κατά το συνολικό ποσό συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α 19% των 31.237,50 ευρώ. Με βάση το ιστορικό αυτό και επικαλούμενη τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, η ενάγουσα, ζήτησε μετά από παραδεκτό περιορισμό του αιτήματος της σε αναγνωριστικό (άρθρο 223 εδ β) να αναγνωριστεί ότι η εναγομένη υποχρεούται να τα καταβάλλει το ποσό των τριάντα μια χιλιάδων διακοσίων τριάντα επτά ευρώ και πενήντα λεπτών (31.237,50) με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ αριθμ 952/2009 οριστική απόφαση του, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, έκρινε νόμιμη την αγωγή ως προς την κύρια βάση της και ακολούθως δέχθηκε αυτήν ως εν μέρει βάσιμη κατ ουσία, αναγνωρίζοντας ότι η εναγόμενη έχει υποχρέωση να καταβάλλει στην ενάγουσα το ποσό των εννέα χιλιάδων εννιακοσίων (9.900,00) ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφλησή του. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ήδη η εναγομένη με την υπό κρίση έφεση της και τους πρόσθετους λόγους αυτής, για εσφαλμένη ερμηνεία κι εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση αποδείξεων, και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και της απόρριψη καθ ολοκληρία της αγωγής.

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993, "οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)". Τα αναφερόμενα ως άνω δύο δικαιώματα (περιουσιακό και ηθικό), τα οποία, χαρακτηρίζονται αποκλειστικά και απόλυτα, περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που απαριθμούνται, ενδεικτικά, στα άρθρα 3 και 4 του Ν 2121/1993. Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό, εκτός των άλλων, κατά την διάταξη του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέψει ή να απαγορεύει α) Την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν

όλω ή εν μέρει. β) Τη μετάφραση των έργων τους. γ) Τη διασκευή, την προσαρμογή ή άλλες μετατροπές των έργων τους. δ) Όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα (αντίγραφα) των έργων τους, τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή με άλλους τρόπους. Το δικαίωμα διανομής, εντός της Κοινότητας αναλώνεται μόνο εάν η πρώτη πώληση ή η με οποιονδήποτε άλλο τρόπο πρώτη μεταβίβαση της κυριότητας του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων εντός της Κοινότητας πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του. ε) Την εκμίσθωση και το δημόσιο δανεισμό, όσον αφορά το πρωτότυπο ή τα αντίτυπα των έργων τους. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται από οποιαδήποτε πώληση ή άλλη πράξη διανομής του πρωτοτύπου ή των αντιτύπων. Τα δικαιώματα αυτά δεν εφαρμόζονται σε σχέση με τα έργα αρχιτεκτονικής και τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών. Η εκμίσθωση και ο δημόσιος δανεισμός νοούνται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19ης Νοεμβρίου 1992 (ΕΕΕΚ αριθμ. L 346/61 -27-11-1992), στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους. ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παράλληλα προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης. θ) Την εισαγωγή αντιτύπων των έργων τους που παρήχθησαν στο εξωτερικό χωρίς τη συναίνεση του δημιουργού ή, εφόσον πρόκειται για εισαγωγή από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αν το δικαίωμα της εισαγωγής αντιτύπων στην Ελλάδα είχε συμβατικά διατηρηθεί από τον δημιουργό (άρθρα 2, 3 παρ. 1 και 3, 4 Οδηγίας 2001/29 ΕΕΕΚ αριθμ. L 167/10-22-6-2001), Περαιτέρω, το άρθρο 10 της Συνθ ΕΟΚ υποχρεώνει όλες τις κρατικές λειτουργίες, άρα και την δικαστική στην λήψη γενικών ή ειδικών μέτρων, κατάλληλων να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Συνθήκη συμπεριλαμβανόμενης και της μεταφοράς των Οδηγιών στο εσωτερικό δίκαιο και της σύμφωνης με το κοινοτικό

δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου. Η υποχρέωση σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου, απορρέει από την αρχή της υπεροχής του, υφίσταται και πριν από την πάροδο της προθεσμίας προσαρμογής της νομοθεσίας των κρατών-μελών στις απαιτήσεις της σχετικής Οδηγίας. Εξάλλου, τόσο ο εθνικός νομοθέτης όσο και ο εθνικός δικαστής δεν έχουν την εξουσία να μεταβάλλουν ούτε να παρερμηνεύουν τις διατάξεις της Οδηγίας, διότι τότε παραβιάζουν το κοινοτικό δίκαιο το οποίο υπερισχύει κάθε άλλης αντίθετης διατάξεως του εσωτερικού δικαίου, κατά το άρθρο 28 παρ 1 του Συντάγματος, βάσει του οποίου η Ελλάδα προσχώρησε στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες από 1.1.1981, δυνάμει της από 28.5.1979 Σύμβασης Προσχώρησης της Ελλάδος στην ΕΟΚ, η οποία κυρώθηκε με τον Ν.945/1979 (ολ ΑΠ 23/1998, ΑΠ 1330/2000). Κατά την πάγια δε Νομολογία του ΔΕΚ, τα κράτη-μέλη, οφείλουν, προκειμένου να διασφαλίζουν την πλήρη εφαρμογή των Οδηγιών, όχι μόνο νομικώς αλλά και στην πράξη, να προβλέπουν την ύπαρξη σαφούς νομικού πλαισίου στον συγκεκριμένο τομέα, και τούτο μέσω θεσπίσεως νομικών διατάξεων ικανών να δημιουργήσουν μια αρκούντως ακριβή, σαφή και διαφανή κατάσταση, ώστε να καθίσταται δυνατό, στους ιδιώτες να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους και να τα προβάλλουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (βλ. ιδίως, την απόφαση της 30.5.1991, Υποθ. C-361/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1991, σελ 1-2567, σκέψη 24, ΔΕΚ Υποθ 220/1994, απόφ της 15.6.1995 Συλλογή της νομολογίας 1995 91589) δημ. στην ΝΟΜΟΣ 250041). Πρέπει, επίσης να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του ΔΕΚ μετά την απόφαση της 10 ης Απριλίου 1984 στην υπόθεση 14/83, Von Colson και Kamann (Συλλογή 1984, σελ 1891 σκέψη 26) η υποχρέωση των κρατών μελών η οποία απορρέει από Οδηγία να επιτύχουν το αποτέλεσμα που επιδιώκει η Οδηγία αυτή, καθώς και το καθήκον που έχουν δυνάμει του άρθρου 5 της Συνθήκης να λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, επιβάλλονται σε όλες τις αρχές των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων των δικαστηρίων στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους. Οπως προκύπτει από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13 ης Νοεμβρίου 1990, στην υπόθεση C-106/89 Marleasing (Συλλογή 1990, σελ 1-4135, σκέψη 8) και της 16 ης Δεκεμβρίου 1993 στην υπόθεση C-334/92, Wagner Miret (Συλλογή 1993, σελ 1-6911

σκέψη 20) εφαρμόζοντας το εθνικό δίκαιο, είτε πρόκειται για προγενέστερες είτε για μεταγενέστερες της Οδηγίας διατάξεις, ένα εθνικό δικαστήριο, που καλείται να ερμηνεύσει, οφείλει να πράξει τούτο, κατά το μέτρο του δυνατού υπό το φως του κειμένου και του σκοπού της Οδηγίας, ώστε να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που αυτή επιδιώκει συμμορφούμενο έτσι προς το άρθρο 189 (ήδη 249), τρίτο εδάφιο της Συνθήκης(βλ Απόφαση ΔΕΚ Υποθ. C-91/92 απόφ, της 14.7.1994 σκέψη -26).Επομένως, εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να μην εφαρμόζουν οποιοδήποτε μέτρο εθνικού δικαίου που εμποδίζει την πλήρη αποτελεσματικότητα των κοινοτικών κανόνων, αφού η υποχρέωση αυτή, επιβάλλεται από τις αρχές του άμεσου αποτελέσματος και της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου (βλ ΔΕΚ Υποθ. C -201/2002 ,αποφ της 7.1.2004 , ΝΟΜΟΣ (340799) ΑΠ 534/2011 ΧΡΙΑΔ 2012,205,ΑΠ631/2011 Νοβ 2012,598, ΑΠ 926/2011, ΑΠ 1845/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ Εφ Αθ 2662/2013 αδημοσ.)Εξάλλου, το κεφ 4 της «Πράσινης Βίβλου για τα δικαιώματα της πνευματικής ιδιοκτησίας και την τεχνολογική πρόκληση-Προβλήματα του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας που χρειάζονται άμεση αντιμετώπιση (COM (88) 172, Ιούνιος 1988) το οποίο αποτέλεσε την βάση της Κοινοτικής Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ περιγράφει το δικαίωμα εκμίσθωσης και δανεισμού, και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας. Στο άρθρο 1 παρ 1 και 2 της Οδηγίας ορίζεται ότι: «Σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κεφαλαίου, τα κράτη μέλη παρέχουν με την επιφύλαξη του άρθρου 5, δικαίωμα συναίνεσης ή απαγόρευσης για την εκμίσθωση και τον δανεισμό πρωτοτύπων και αντιγράφων έργων που προστατεύονται από την πνευματική ιδιοκτησία αντικειμένων που μνημονεύονται στο άρθρο 2 παρ 1.Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, η «εκμίσθωση έχει την έννοια της διάθεσης προς χρήση, για περιορισμένο χρονικό διάστημα και για άμεσο ή έμμεσο οικονομικό ή εμπορικό όφελος». Περαιτέρω στις προοιμιακές σκέψεις 4,5 και 13 της Οδηγίας (ήδη 10 η σκέψη μετά την κωδικοποίηση της με την οδηγία 115/2006),ορίζεται ότι «Η εκμίσθωση και ο δανεισμός των έργων που προστατεύονται από την πνευματική ιδιοκτησία και του υλικού που προστατεύεται από τα συγγενικά δικαιώματα διαδραματίζει όλο και σημαντικότερο ρόλο, ιδίως για τους δημιουργούς, τους καλλιτέχνες και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων και ταινιών και η πειρατεία καθίσταται

αυξανόμενη απειλή. Η προσήκουσα προστασία των έργων που καλύπτονται από την πνευματική ιδιοκτησία και του προστατευόμενου αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω των δικαιωμάτων εκμίσθωσης και δανεισμού, καθώς και η προστασία του αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω του δικαιώματος υλικής ενσωμάτωσης, του δικαιώματος αναπαραγωγής, του δικαιώματος διανομής του δικαιώματος ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και παρουσίασης στο κοινό είναι δυνατόν να θεωρηθούν ως θεμελιώδους σημασίας για την οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της Κοινότητας. Οτι είναι σκόπιμο, για λόγους σαφήνειας, να εξαιρεθούν από την εκμίσθωση και τον δανεισμό κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας ορισμένες μορφές διάθεσης, όπως για παράδειγμα η διάθεση φωνογραφημάτων ή ταινιών (κινηματογραφικών ή οπτικοακουστικών έργων ή κινούμενων εικόνων, είτε συνοδεύονται από ήχο είτε όχι) με σκοπό τη δημόσια προβολή ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, η διάθεση για έκθεση ή η διάθεση για επί τόπου συμβουλευτική χρήση. Πρέπει να σημειωθεί ότι, τα δικαιώματα εκμίσθωσης και δανεισμού στην Ελλάδα, θεσπίστηκαν για πρώτη φορά με τον Ν.2121/1993, ο οποίος τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 παρ 1 ν.3057/2002, αντικαθιστώντας το δικαίωμα «θέσεως του έργου σε κυκλοφορία με την εξουσία διανομής, κατ'εναρμόνιση του εθνικού δικαίου με την Οδηγία 2001/29/ΕΚ. Με την νέα αυτή ρύθμιση, αυτονομήθηκαν σε δύο εξουσίες οι δύο τρόποι υλοποίησης του δικαιώματος «θέσεως του έργου σε κυκλοφορία» σε α) εξουσία της διανομής του έργου (άρ. 3 παρ 1 περ δ) και β) εξουσία εκμίσθωσης και δημοσίου δανεισμού του έργου (βλ Κοτσίρη, Δίκαιο Πνευματική ιδιοκτησίας εκδ 4 αρ 237,239 σελ 148-149). Η σημασία της διάκρισης, οφείλεται κυρίως στο ότι το δικαίωμα διανομής υπόκειται στην αρχή της κοινοτικής εξάντλησης ή ανάλωσης ενώ το δικαίωμα εκμίσθωσης ή δανεισμού δεν αναλώνεται (ΔΕΚ απόφαση της 28.4.1998, υποθ 200/1996 Metronome Music GmbH κατά Music Point Hokamp ΔΕΕ 1998 σελ 954). Η έννοια της εκμίσθωσης, δεν αναλύεται στον ελληνικό νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας αλλά ο τελευταίος παραπέμπει στην κοινοτική οδηγία (αρθ 3 παρ ε εδ 4 «Η εκμίσθωση και ο δανεισμός, νοούνται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην Οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19 ης Νοεμβρίου 1992) Η δε κοινοτική οδηγία αναφέρει στο άρθρο 2 παρ 1 περ α αυτής « ως εκμίσθωση νοείται η διάθεση προς χρήση για περιορισμένο χρονικό

διάστημα και για άμεσο ή έμμεσο οικονομικό ή εμπορικό όφελος. Από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων, με τις προοιμιακές σκέψεις προκύπτει ότι, ως «εκμίσθωση», την οποία η Οδηγία ανάγει σε αυτοτελή μορφή εκμετάλλευσης του πνευματικού έργου, νοείται η έναντι ανταλλάγματος διάθεση προς χρήση, αντιτύπων ή αντιγράφων του έργου, από τον τελικό χρήστη αυτών. Προυποθέτει δηλαδή, αφενός μεν, την ύπαρξη υλικών φορέων στους οποίους ενσωματώνεται το έργο, αφετέρου δε την διάθεση τους, προς χρήση από τον τελικό χρήστη. Αντιθέτως, δεν συνιστά «εκμίσθωση» κατά την έννοια της Οδηγίας η παράδοση της χρήσης του υλικού φορέα, όταν γίνεται προς εκπλήρωση συμβάσεως παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως του έργου κατ' άλλο τρόπο, όπως είναι η δημόσια προσβολή του από την τηλεόραση. Η διάκριση μεταξύ εκμίσθωσης και ραδιοτηλεοπτικής αναμετάδοσης του έργου, ως αυτοτελών μορφών εκμετάλλευσης του, αποτυπώνεται στο παραπάνω αναφερόμενο άρθρο 3 παρ 1 εδαφ ε και ζ του ν. 2121/1993 όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 του ν 3057/2002 όπου στο εδ ε γίνεται παραπομπή στην οδηγία 92/100 του Συμβουλίου της 19.11.1992 για τον προσδιορισμό της έννοιας της εκμίσθωσης και της οριοθέτησης της από εκείνη της ραδιοτηλεοπτικής προβολής. Περαιτέρω, μεταξύ των έργων, που αποτελούν αντικείμενο του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, περιλαμβάνονται και τα οπτικοακουστικά έργα. Στα έργα αυτά, το ζήτημα ποιος είναι δημιουργός του έργου λύεται με το άρθρο 9 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο τεκμαίρεται ως δημιουργός αυτού ο σκηνοθέτης. Στα οπτικοακουστικά έργα περιλαμβάνονται τα κινηματογραφικά έργα (φιλμ), είτε είναι σε υλικό φορέα κατάλληλο για κινηματογραφική προβολή, είτε με ψηφιακή μορφή dvd ή video, καθώς και οι θεατρικές παραστάσεις. Η οργάνωση της εκμετάλλευσης των οπτικοακουστικών έργων αποτελεί ένα σύνθετο πρόβλημα του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, γιατί το δίκαιο οφείλει να συμβιβάσει αντιτιθέμενα συμφέροντα. Από τη μια πλευρά βρίσκεται ο παραγωγός, ο οποίος, έχοντας επενδύσει σημαντικά κεφάλαια για την ολοκλήρωση του έργου, επιθυμεί να έχει τη βεβαιότητα, ότι θα μπορεί να ελέγξει την παραγωγή του, χωρίς να απειλείται από τα δικαιώματα και τις αντικρουόμενες, ενδεχομένως, απαιτήσεις των δημιουργών των επιμέρους συμβολών. Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι δημιουργοί, οι οποίοι ενδιαφέρονται να εκμεταλλευτούν τα δικαιώματά τους και να

αποκομίσουν το μεγαλύτερο δυνατό όφελος. Η οργάνωση των μεταξύ τους σχέσεων είναι συχνά δυσχερής, γιατί η δημιουργία ενός οπτικοακουστικού έργου Βασίζεται στη συνεργασία πολλών δημιουργών. Με βάση τις κατηγορίες της πνευματικής ιδιοκτησίας, το οπτικοακουστικό έργο θεωρείται ως συλλογικό έργο, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 2 του Ν 2121/1993. Η μουσική, είτε όταν προϋπάρχει, είτε δημιουργήθηκε ειδικά, με σκοπό να χρησιμοποιηθεί σε ένα συγκεκριμένο έργο, είναι αυτόνομο έργο, δεκτικό χωριστής εκμετάλλευσης. Ο δημιουργός-συνθέτης αυτής, δεν χάνει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, που έχει πάνω στη σύνθεση του, ακόμα και αν αυτή ενσωματωθεί στο συγκεκριμένο κινηματογραφικό έργο. Στις συμβάσεις μεταξύ παραγωγού και σκηνοθέτη και μεταξύ παραγωγού και δημιουργών των επί μέρους συμβολών, πρέπει να ορίζονται συγκεκριμένα οι εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του σκηνοθέτη και των άλλων δημιουργών, οι οποίες μεταβιβάζονται στον παραγωγό (άρθρο 34 παρ. 1α' περίοδος και παρ. 2α' περίοδος). Σε αντίθεση, το άρθρο 34 παρ. 1 και παρ. 2 του ως άνω νόμου προβλέπει ένα τεκμήριο μεταβίβασης στον παραγωγό εκείνων των εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα, οι οποίες είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου, σύμφωνα με το σκοπό της σύμβασης (ΕφΑΘ 2440/2006 ΕλλΔνη 49,584). Με αυτόν τον τρόπο ο νόμος λειτουργεί προστατευτικά προς το δημιουργό και εφαρμόζει την αρχή του σκοπού της μεταβίβασης, που αποτυπώνεται στο άρθρο 15 παρ. 4. Από τη διάταξη αυτή εξαιρούνται οι μουσικοσυνθέτες και οι στιχουργοί. Για αυτούς δεν ισχύει το τεκμήριο μεταβίβασης. Ο νόμος επιφυλάσσει γι' αυτούς ιδιαίτερη μεταχείριση, αφού απαιτείται πάντοτε ξεχωριστή - ρητή - σύμβαση μεταβίβασης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί της μουσικής σύνθεσης ή και των στίχων μεταξύ παραγωγού και μουσικού ή στιχουργού. Τα λεγόμενα "μουσικά δικαιώματα" αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, στις οποίες οι συνθέτες ή οι στιχουργοί έχουν μεταβιβάσει αυτά, ή ατομικής διαχείρισης, όταν κατέχουν τα δικαιώματα αυτά οι ίδιοι οι συνθέτες ή οι στιχουργοί. Χωρίς την άδεια τους ο παραγωγός δεν μπορεί ούτε να εγγράψει τη μουσική και τους στίχους στο οπτικοακουστικό έργο, ούτε πολύ περισσότερο να προχωρήσει στη μηχανική αναπαραγωγή τους, σε φορείς ήχου και εικόνας ή να τους εκμισθώσει σε τρίτους ή να τους πωλήσει σε

οποιοδήποτε τρίτο. Επομένως, για κάθε εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου απαιτείται διπλή συναίνεση, ήτοι α) η συναίνεση του παραγωγού, εφόσον αυτός έχει αποκτήσει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του οπτικοακουστικού έργου από το σκηνοθέτη ή δημιουργό και β) του μουσικοσυνθέτη και του στιχουργού ως προς τις δημιουργικές συμβολές τους. Χωρίς τη συνδρομή και των δύο η εκμετάλλευση του έργου είναι παράνομη (βλ. ΕφΑΘ 8532/2006).

Από την επανεκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά, από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται και τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε για άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων(άρθρο 395 ΚΠολΔ), καθώς επίσης και από τις υπ αριθμ.2501/07.10.2008,2.502/07.10.2008 και 2503/08.10.2008 ένορκες βεβαιώσεις των Απόστολου Κακαλέτρη του Ηλία, Μαρίας Ψαρρού του Αναστασίου και Κωνσταντίνου Βόσσου του Χαράλαμπου ενώπιον της Συμβολαιογράφου Αθηνών, για τις οποίες νομίμως κλήθηκε η ενάγουσα(βλ. την υπ αριθμ 3357 β/01.10.2008 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών) από όσα συνομολογούνται εκ μέρους των διαδίκων, και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που αυτεπαγγέλτως λαμβάνονται υπόψη κατ' άρθρον 336 § 4 ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η εφεσίβλητη είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που έχει συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 του Ν 2121/1993, με σκοπό την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού, Έλληνες και ξένοι πνευματικοί δημιουργοί έχουν εκχωρήσει σ' αυτήν, έναντι αμοιβής, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους. Μεταξύ των μελών της ενάγουσας συγκαταλέγονται και οι πνευματικοί δημιουργοί α) , β) και γ) οι οποίοι με τις από 01.3.1969, 12.09.1980 και 01.07.1968 συμβάσεις εκχώρησης αντίστοιχα, που έχουν ανανεωθεί έκτοτε πολλές φορές και είναι σε ισχύ μέχρι σήμερα, εκχώρησαν και μετεβίβασαν στην ενάγουσα όλα τα δικαιώματα του πνευματικού τους έργου. Με βάση τις ανωτέρω συμβάσεις εκχώρησης παρέχεται στην ενάγουσα, η εξουσία να

παραχωρεί σε τρίτους χρήστες, όπως λόγου χάριν σε τηλεοπτικούς σταθμούς τα πνευματικά δικαιώματα των έργων των μελών της (εκχωρητών) έναντι ανταλλάγματος, το οποίο μετά από την αφαίρεση των συμφωνημένων δαπανών, αποδίδεται στους δικαιούχους πνευματικούς δημιουργούς. Ειδικότερα, ως προς τους συνθέτες-σπιχουργούς, η διαχείριση και η εκμετάλλευση των μελών της εφεσίβλητης ασκείται, μεταξύ άλλων, με τη χορήγηση αδειών για τη χρήση του ρεπερτορίου τους και αφορούν, είτε στη μηχανική αναπαραγωγή αυτού, με υλικούς φορείς (ηχογραφήματα), όπως είναι οι δίσκοι, οι κασσέτες, είτε στη δημόσια εκτέλεση αυτού, που πραγματοποιείται μεταξύ άλλων τρόπων (π.χ. συναυλίες) και με την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση. Εξάλλου, υλικοί φορείς είναι και οι κινηματογραφικές ταινίες (ηχογραφήματα, που περιέχουν ήχο και εικόνα), ο κύριος τρόπος εκμετάλλευσης των οποίων είναι η προβολή τους από τους κινηματογράφους. Όμως, με κατάλληλη επεξεργασία μπορούν να προβάλλονται και από την τηλεόραση, εφόσον συνιστούν προσφιλές μέσο διασκέδασης του τηλεοπτικού κοινού. Από τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε επίσης, ότι πνευματικά δημιουργήματα των παραπάνω μελών της ενάγουσας αποτελούν και 1) η ταινία με τον τίτλο «ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ», η οποία γυρίστηκε το έτος 1983 με παραγωγή την εναγομένη σε σκηνοθεσία Γιάννη Δαλιανίδη και ηθοποιούς τον Πάνο Μιχαλόπουλο, Καίτη Φίνου, Σταμάτη Γαρδέλη, Σοφία Αλιμπέρτη κ.λ.π.. Στην ταινία αυτή ακούγεται μουσική ως Background αυτής, με τον ίδιο τίτλο που έγραψε ο Γεώργιος Θεοδοσιάδης και έχει διάρκεια 45 λεπτά 2) Η ταινία με τον τίτλο «ΚΛΕΦΤΡΟΝΙ ΚΑΙ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ» που γυρίστηκε το έτος 1986 σε σκηνοθεσία Γιάννη Χαρτοματζίδη, με ηθοποιούς τον Στάθη Ψάλτη, Εφη Πίκουλα κ.α Στην ταινία αυτή ακούγεται μουσική ως Background αυτής, διάρκειας 46' λεπτών, που έγραψε ο δημιουργός Γιώργος Θεοδοσιάδης με τον τίτλο «ΜΑΝΤΕΨΕ ΤΙ ΚΑΝΩ ΤΑ ΒΡΑΔΥΑ», σε στίχους Γεωργίου Μυλωνά, ενώ ακούγονται και στίχοι, που έγραψε ο Γεώργιος Μυλωνάς 3) Η ταινία με τον τίτλο «Ο ΑΓΚΑΛΙΤΣΑΣ», η οποία γυρίστηκε το έτος 1986, με παραγωγή την εναγομένη, σε σκηνοθεσία Μιχαηλή Μιχαηλίδη και ηθοποιούς τους Νίκο Παπαναστασίου, Αλίκη Καμμινέλη κ.λ.π. Στην ταινία αυτή ακούγεται ως Background αυτής, που έγραψε ο Γεώργιος Θεοδοσιάδης και έχει διάρκεια 55 λεπτών καθώς και το τραγούδι με τον ίδιο τίτλο σε μουσική

Γεώργιου Θεοδοσιάδη και στίχους Μιχαήλ Μιχαηλίδη διάρκειας 2'.22". Όπως παραπάνω αναφέρθηκε, η σχέση του παραγωγού με τους δημιουργούς των επί μέρους συμβολών που έχουν ενσωματωθεί στο οπτικοακουστικό έργο(σενάριο, μουσική χορογραφία κ.λ.π) ρυθμίζονται διεξοδικά στην παράγραφο 2 του άρθρου 34 του Ν. 2121/1993, είτε είναι αυτές δεκτικές ανεξάρτητης εκμετάλλευσης είτε όχι. Και στις δύο περιπτώσεις ο νόμος ορίζει, ότι στις συμβάσεις μεταξύ παραγωγού και δημιουργών των επιμέρους συμβολών, πρέπει να ορίζονται συγκεκριμένα οι εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του σκηνοθέτη και των άλλων δημιουργών οι οποίες μεταβιβάζονται στον παραγωγό(άρθρο 34 παρ 1 α και 2 α του ν.2121/1993). Σε αντίθετη περίπτωση, προβλέπεται από τον νόμο(άρθρο 34 παρ 1 α και 2 α του ν.2121/1993) κατά αρχήν ένα τεκμήριο μεταβίβασης στον παραγωγό εκείνων των εξουσιών, από το περιουσιακό δικαίωμα «οι οποίες είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου». Όμως εξουσίες οι οποίες αναφέρονται σε τρόπους εκμετάλλευσης, οι οποίες δεν ήταν γνωστές κατά τον χρόνο κατάρτισης των εν λόγω συμβάσεων (άρθρο 15 παρ 5 του Ν 2121/1993) παρέμειναν στους αρχικούς δικαιούχους. Πλέον δε, αφού δεν είχε καθορισθεί η έκταση και τα μέσα εκμετάλλευσης για τα οποία παραχωρήθηκε η άδεια εκμετάλλευσης θεωρείται ότι αυτή αφορούσε την έκταση και τα μέσα που ήταν αναγκαία για την εκπλήρωση του σκοπού της άδειας, σύμφωνα με την θεωρία του σκοπού(άρθρο 15 παρ 4 του Ν.2121/1993). Κατ' αυτόν τον τρόπο ο νόμος 2121/1993 με την παραπάνω αναφερόμενη διάταξη του (άρθρο 15 παρ 4 του Ν.2121/1993), αφενός μεν προστατεύει τον δημιουργό, ώστε να μην εκχωρεί στον παραγωγό δικαιώματα που δεν είναι απαραίτητα για την αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου, αφετέρου δε εξασφαλίζει στο παραγωγό την δυνατότητα ομαλής εκμετάλλευσης του έργου. Το τεκμήριο αυτό μεταβίβασης, όμως δεν καλύπτει όπως παραπάνω αναφέρθηκε όλους τους δημιουργούς των επιμέρους δημιουργικών συμβολών του οπτικοακουστικού έργου , αλλά εξαιρεί τους μουσικοσυνθέτες και στιχουργούς, για τους οποίους ο νόμος, επιφυλάσσει ιδιαίτερη μεταχείριση, αξιώνοντας πάντοτε ξεχωριστή-ρητή-σύμβαση μεταβίβασης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί της μουσικής σύνθεσης και των στίχων μεταξύ παραγωγού και μουσικού ή στιχουργού. για κάθε εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου, υπό το σύστημα του

ελληνικού νόμου απαιτείται διπλή συναίνεση, αφενός μεν, του παραγωγού, εφόσον αυτός έχει αποκτήσει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του οπτικοακουστικού έργου από τον σκηνοθέτη –δημιουργό , αφετέρου δε, του μουσικοσυνθέτη και του στιχουργού ως προς τις δημιουργικές συμβολές τους ή των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, στους οποίους αυτοί έχουν μεταβιβάσει εκ των προτέρων καταπιστευτικώς το περιουσιακό τους, δικαίωμα πάνω σ αυτές, διαφορετικά η εκμετάλλευση του έργου είναι παράνομη και ενεργοποιεί τις κατά το άρθρο 65 παρ 1 του ν.2121/1993 αρνητικές εξουσίες του δικαιούχου παραγωγού ή του δημιουργού (συνθέτη-στιχουργού) απαγόρευσης άρσης της προσβολής και παράλειψης της στο μέλλον. Στην προκειμένη περίπτωση η εναγόμενη παραγωγός, ως χρηματοδότης των ανωτέρω ταινιών και έχοντας το δικαίωμα εκμετάλλευσης αυτών, κατά το χρονικό διάστημα από 05.03.1994 έως 22.03.2003 κατάρτισε με τους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, MEGA, ANT-1, ALFHA, STAR, ALTER, SKY TEMPO και ET-1 συμβάσεις με τις οποίες παραχώρησε την άδεια για την τηλεοπτική προβολή των κινηματογραφικών ταινιών παραγωγής της, αντί τιμήματος, το οποίο εισέπραξε κατά τους χρόνους προβολής τους από αυτούς. Ειδικότερα α) η ταινία με τον τίτλο «ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ» προβλήθηκε στις 11.05.1996 , 18.11.1997 , 15.11.1996 και 28.8.2000 , από τον τηλεοπτικό σταθμό ALFHA και στις 22.03.2003 από τον τηλεοπτικό σταθμό ALTER, ήτοι συνολικά 10 φορές. β) η ταινία « ΚΛΕΦΤΡΟΝΙ και ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ », προβλήθηκε στις 05.12.1994 και 17.03.1995 από τον τηλεοπτικό σταθμό ALFHA, στις 14.07.1995 , 16.12.1995 , 05.05.1996, 16.10.1996, 21.02.1997, 09.06.1997, 24.11.1997, 03.03.1998, 22.06.1998, 26.01.1999, 03.05.1999, 10.8.1999, 24.11.1999 , από τον τηλεοπτικό σταθμό STAR, στις 07.03.2002 και 27.02.2003, από τον τηλεοπτικό σταθμό ALTER,, στις 05.07.2001 , 01.10.2001 και 21.01.2002 , από τον τηλεοπτικό σταθμό TEMPO, δηλαδή συνολικά 20 φορές και γ) η ταινία με τον τίτλο « Ο ΑΓΚΑΛΙΤΣΑΣ», προβλήθηκε, μεταξύ άλλων, στις 13.01.1995 , από τον τηλεοπτικό σταθμό ALFHA, στις 09.02.2002, από τον τηλεοπτικό σταθμό TEMPO και στις 13.01.1995 , από τον τηλεοπτικό σταθμό SKY, δηλαδή συνολικά 3 φορές. Όπως έχει αναφερθεί ανωτέρω για να αναμεταδοθεί νόμιμα από την τηλεόραση μια κινηματογραφική ταινία, η οποία έχει παραχθεί σε χρόνο κατά τον οποίο η από τηλεοράσεως προβολή της ήταν

άγνωστη πρέπει να συναινέσουν και ο παραγωγός της ταινίας, στην οποία ο σκηνοθέτης δημιουργός έχει μεταβιβάσει το περιουσιακό του δικαίωμα πάνω σ αυτήν και ο συνθέτης της μουσικής που έχει ενσωματωθεί στην ταινία, αφού με την σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής ο συνθέτης δεν μεταβίβασε στον παραγωγό και την εξουσία τηλεοπτικής αναμετάδοσης της μουσικής του σύνθεσης, επειδή κατά τον χρόνο παραγωγής τους ο τρόπος αυτός εκμετάλλευσης της ταινίας, δεν ήταν ευρέως διαδεδομένος. Η διπλή αυτή συναίνεση είναι δυνατόν να παρασχεθεί με ξεχωριστές συμβάσεις τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας που συνάπτονται αφενός μεν μεταξύ του ραδιοτηλεοπτικού σταθμού, ο οποίος προβαίνει στην δημόσια από τηλεόρασης προβολή της και αφετέρου του παραγωγού και του μουσικοσυνθέτη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης στον οποίο ο τελευταίος έχει τυχόν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς το περιουσιακό του δικαίωμα πάνω στις συνθέσεις του, καθένας από τους οποίους, παρέχει με την σύμβαση στο σταθμό την άδεια τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας όσον αφορά τα δικά του δικαιώματα πάνω σ αυτήν, δηλαδή ο παραγωγός για το περιουσιακό δικαίωμα που του μεταβίβασε ο σκηνοθέτης –δημιουργός της ταινίας και ο μουσικοσυνθέτης για την ενσωματωμένη σε αυτήν μουσική του, και συνομολογεί ξεχωριστή για τον καθένα αμοιβή. Στην περίπτωση αυτή ένας ενιαίος τρόπος εκμετάλλευσης της ταινίας υπάρχει, τόσο από την πλευρά του παραγωγού όσο και από την πλευρά του συνθέτη της μουσικής που έχει ενσωματωθεί σε αυτήν, δηλαδή η τηλεοπτική αναμετάδοση της, και μια ο καθένας αμοιβή δικαιούται να εισπράξει από τον σταθμό στον οποίο έδωσε τη σχετική άδεια. Ετσι για να είναι νόμιμη η τηλεοπτική αναμετάδοση της ταινίας δεν απαιτείται, εκτός από την άδεια που ο συνθέτης της ενσωματωμένης σ αυτήν μουσικής έδωσε είτε ο ίδιος ατομικά είτε ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στον οποίο τυχόν καταπιστευτικά έχει μεταβιβάσει το περιουσιακό του δικαίωμα πάνω στις συνθέσεις του στον τηλεοπτικό σταθμό για την δημόσια από προβολής της τηλεόραση, να δώσει ξεχωριστή άδεια και στον παραγωγό της ταινίας, για να μπορεί αυτός να συνάψει περαιτέρω νομίμως με τον ίδιο σταθμό σύμβαση τηλεοπτικής αναμετάδοσής της, ούτε δικαιούται να λάβει από τον παραγωγό για την παροχή της άδειας αυτής ξεχωριστή αμοιβή, επιπλέον εκείνης που έχει συμφωνήσει με τον σταθμό, ακριβώς επειδή στην περίπτωση αυτή δεν

υπάρχει διάφορη από την τηλεοπτική αναμετάδοση της ταινίας, τρόπος εκμετάλλευσης αυτής, που να δικαιολογεί την παροχή ιδιαίτερης άδειας και την καταβολή ιδιαίτερης αμοιβής. Και τούτο διότι, τόσο ο παραγωγός της ταινίας όσο και ο συνθέτης της ενσωματούμενης σ αυτήν μουσικής, εκμεταλλεύονται κατά ενιαίο τρόπο τα πνευματικά δικαιώματα τους πάνω στην ταινία και για τον σκοπό αυτό ο καθένας τους εισπράττει από αυτόν την συμφωνημένη αμοιβή. Στην περίπτωση αυτή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ότι παράλληλα με την τηλεοπτική αναμετάδοση της ταινίας, συντρέχει ως αυτοτελής τρόπος εκμετάλλευσης της και η εκμίσθωση των υλικών φορέων στους οποίους αυτή είναι εγγεγραμμένη (master 1 ιντσας ή beta sp) και τους οποίους ο παραγωγός παραδίδει στον σταθμό για να γίνει δυνατή η από τηλεοράσεως προβολή της στο κοινό, διότι η παράδοση αυτή δεν συνιστά εκμίσθωση κατά την έννοια του άρθρου 3 περ. 1 εδ ε του ν.2121/1993 και της δεσμευτικής για το παρόν Δικαστήριο οδηγίας 92 /100/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 19.11.1992, δηλαδή διάθεση του υλικού φορέα προς χρήση από τον τελικό χρήστη έναντι ανταλλάγματος, αλλά την αναγκαία για την εκπλήρωση της συμβάσεως παροχής άδειας τηλεοπτικής αναμετάδοσης της ταινίας υλική πράξη, η οποία δεν έχει οικονομική αυθυπαρξία και για αυτό δεν συνιστά αυτοτελή μορφή εκμετάλλευσης. Στην προκειμένη περίπτωση, αποδείχθηκε ότι οι επίδικες τρεις(3) στον αριθμό κινηματογραφικές ταινίες παρήχθησαν από την εναγόμενη κατά τα έτη 1983(η πρώτη) και 1986 (η δεύτερη και τρίτη), με την δημιουργική συμβολή του συνθέτη Γεώργιου Θεοδοσιάδη, και στίχους των δημιουργών Γεώργιου Μυλωνά η δεύτερη και Μιχαήλ(Λάκη Μιχαηλίδη) η τρίτη. Κατά τον χρόνο δε της παραγωγής τους μοναδικός τρόπος εκμετάλλευσης των ταινιών ήταν η δημόσια προβολή τους από τις κινηματογραφικές αίθουσες, δεδομένου ότι αν και η από τηλεοράσεως προβολή τους δεν ήταν άγνωστος ως τρόπος εκμετάλλευσης τους, αυτοί δεν μπορούσαν να αντιληφθούν την έκταση της εκμετάλλευσης αυτής, αφού δεν υπήρχε η ιδιωτική τηλεόραση. Ομως κατά τον μεταγενέστερο της δημιουργίας τους, χρόνο και εν προκειμένω κατά το χρονικό διάστημα από 05.03.1994 έως 22.03.2003 η δημόσια από τηλεοράσεως προβολή τους στο κοινό είχε καθιερωθεί και τύγγανε ευρύτατης εφαρμογής. Κατά το παραπάνω δε χρονικό διάστημα η εναγόμενη με τις συμβάσεις παροχής άδειας τηλεοπτικής αναμετάδοσης, που συνήψε με τους παραπάνω

αναφερόμενους τηλεοπτικούς σταθμούς MEGA, ANT-1, ALPHA, STAR, ALTER, SKY TEMPO και ET-1 παρέισε σ αυτούς την άδεια να μεταδώσουν τις επίδικες ταινίες τηλεοπτικώς στο κοινό, αντί συμφωνηθέντος ανταλλάγματος. Για την νομιμότητα όμως της εκμετάλλευσης αυτής, δεν αρκούσε μόνη η συναίνεση της εναγομένης, ως παραγωγού των επίδικων ταινιών, αλλά χρειαζόταν και αυτές του μουσικοσυνθέτη Γεώργιου Θεοδοσιάδη και των στιχουργών Γεώργιου Μυλωνά και Λάκη Μιχαηλίδη, τα πνευματικά δημιουργήματα των οποίων (μουσική και σίχοι) είχαν ενσωματωθεί και ακούγονταν στις ταινίες , συναίνεση την οποία αυτοί δεν είχαν δώσει στην εναγομένη όταν συνήπταν μαζί της τις οικείες συμβάσεις οπτικοακουστικής παραγωγής,(αφού ο τρόπος αυτός εκμετάλλευσης της σύνθεσης τους δεν ήταν ευρέως γνωστός.).Την συναίνεση αυτή παρέισχαν, μεταγενέστερα οι παραπάνω δημιουργοί, μέσω της ενάγουσας εταιρίας με την επωνυμία « ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ –ΑΕΠΙ Α.Ε», στην οποία ως νομίμως συνεστημένο και λειτουργούντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, είχαν αναθέσει κατά το παραπάνω αναφερόμενο κρίσιμο χρονικό διάστημα την αποκλειστική διαχείριση του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας τους πάνω στο σύνολο του μουσικού ρεπερτορίου τους , και κατά συνέπεια των ενσωματωμένων στις επίδικες ταινίες μουσικών έργων του με δυνατότητα να επιτρέπει , εκτός άλλων και την από τηλεοράσεως προσβολή τους, και η οποία (ενάγουσα) , παρέσχε στους πιο πάνω τηλεοπτικούς σταθμούς , κατά το ίδιο διάστημα με συμβάσεις παροχής άδειας εκμεταλλεύσεως που συνήψε μαζί τους, την άδεια τηλεοπτικής αναμετάδοσης(βλ προσκομιζόμενα από την εναγομένη με ημερομηνία 2-10-2008, 6-10-2008 και 7-10-2008 έγγραφα των τηλεοπτικών σταθμών MEGA,ALPHA,NEA ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ- STAR CHANNEL και ANTENNA, από το περιεχόμενο των οποίων συνάγεται ότι, για την τηλεοπτική μετάδοση και εκμετάλλευση όλων ανεξαιρέτως των οπτικοακουστικών έργων έχουν καταβάλλει τα δικαιώματα που αντιστοιχούν στους πνευματικούς δημιουργούς του μουσικού ρεπερτορίου προς την ΑΕΠΙ ,σύμφωνα με τους όρους που περιλαμβάνονται στην μεταξύ αυτών και της ενάγουσας (ΑΕΠΙ) συμβάσεως εξασφαλίζοντας την σχετική άδεια). Κατόπιν των ανωτέρω, ασφαλώς συνάγεται η ασφαλής κρίση, ότι στην προκειμένη περίπτωση,

- 11 -

εκτός από την τηλεοπτική αναμετάδοση, ουδείς άλλος αυτοτελής και οικονομικά αυθύπαρκτος τρόπος εκμετάλλευσης του περιουσιακού δικαιώματος των εντολέων της ενάγουσας Γεώργιου Θεοδοσιάδη, Γεώργιου Μυλωνά και Μιχαήλ(Λάκη Μιχαηλίδη)πάνω στα ενσωματωμένα στις επίδικες ταινίες μουσικά έργα υπήρξε, από την πλευρά της εναγόμενης για τον οποίο αυτή θα χρειαζόταν να λάβει ιδιαίτερη άδεια από την ενάγουσα και να συμφωνήσει ιδιαίτερη αμοιβή, και συγκεκριμένα με την εκμίσθωση των υλικών φορέων τους προς τους πιο πάνω τηλεοπτικούς σταθμούς (βλ Εφ Αθ 2662/2013 αδημοσίευτη με τις εκεί αναφερόμενες αναπομπές αντ. ΑΠ 23/2009 ΕΕμπΔ 2009, 891 Εφ Αθ 8532/2006 ΔΕΕ 2007 .924 σύμφωνα με τις οποίες συντρέχει από πλευράς παραγωγού διάφορος της τηλεοπτικής αναμετάδοσης τρόπος εκμετάλλευσης της ταινίας, ο οποίος, ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού ως εκμίσθωσης ή άλλως επιβάλλει στον παραγωγό την υποχρέωση να λάβει την άδεια του μουσικοσυνθέτη και παρέχει στον τελευταίο δικαίωμα συμμετοχής στο επιτευχθέν από τον παραγωγό οικονομικό αντάλλαγμα).Τέτοιου είδους εκμίσθωση, ως αυτοτελή και αυθύπαρκτο τρόπο εκμετάλλευσης δεν συνιστά κατά την έννοια του νόμου(κοινοτικού και εθνικού δικαίου), η εκ μέρους της εναγομένης παράδοση προς τους πιο πάνω ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς της χρήσης των υλικών φορέων των επίδικων ταινιών, γιατί η παράδοση αυτή δεν έγινε προς τον τελικό χρήστη , όπως ο νόμος απαιτεί , αλλά προς ενδιάμεσους χρήστες, τους τηλεοπτικούς σταθμούς , σε εκπλήρωση των οικείων μετ αυτών συμβάσεων τηλεοπτικής αναμετάδοσης, για να μπορέσουν, δηλαδή οι δικαιούχοι της εκμετάλλευσης πιο πάνω αναφερόμενοι τηλεοπτικοί σταθμοί να αναμεταδώσουν τα έργα στο κοινό . Κατόπιν των ανωτέρω πλήρως αποδείχθηκε ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν συντρέχει περίπτωση αδικαιολόγητου πλουτισμού της εναγόμενης προερχόμενης από το περιουσιακό δικαίωμα των Γεώργιου Θεοδοσιάδη , Γεώργιου Μυλωνά και Λάκη Μιχαηλίδη πάνω στα μουσικά που έχουν ενσωματωθεί στις επίδικες ταινίες και κατά συνέπεια υποχρέωση της να τον αποδώσει στην ενάγουσα κατά τις διατάξεις των άρθρων 65 παρ 3 του ν.2121/1993 και 904 επ του ΑΚ .Επομένως η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη. Με βάση τις παραπάνω παραδοχές, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του,

έκρινε νόμιμη την αγωγή και δέχθηκε αυτήν μετά από ουσιαστική έρευνα ως κατ ουσία βάσιμη εν μέρει, αναγνωρίζοντας ότι η εναγόμενη έχει την υποχρέωση να καταβάλλει στην ενάγουσα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού ποσό 9.900,00 ευρώ, εσφαλμένα τον νόμο και συγκεκριμένα τις διατάξεις, που αναφέρονται στις προηγούμενες σκέψεις ερμήνευσε και εφάρμοσε και πλημμελώς τις αποδείξεις εκτίμησε, όπως βασίμως, κατά τούτο η εναγόμενη με τους πρώτο, δεύτερο και τρίτο πρόσθετους λόγους εφέσεως της υποστηρίζει. Κατόπιν τούτων, πρέπει η έφεση και οι πρόσθετοι λόγοι να γίνουν δεκτοί κατ ουσίαν, να εξαφανισθεί η υπ αριθμ 952/2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών δυνάμει της οποίας υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 9.900 ευρώ και ως προς την διάταξη για την δικαστική δαπάνη να κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο, να δικαστεί κατ ουσία, και να απορριφθεί η υπό κρίση αγωγή ως νόμω αβάσιμη, μετά δε την απόρριψη της εφέσεως, πρέπει να απορριφθεί και η ασκηθείσα μετά την πάροδο της προθεσμίας εφέσεως αντέφεση της ενάγουσας, οι λόγοι της οποίας άλλωστε συνεχονται αναγκαίως με τους λόγους της έφεσης. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει για μεν την αντέφεση, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, να επιβληθούν εις βάρος της ενάγουσας – αντεκκαλούσας, που ηττήθηκε (ΚΠολΔ176, 183), και να συμψηφιστούν εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων, για την έφεση και τους πρόσθετους λόγους διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρα 179 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ α) την από 2-3-2012 (αριθμός καταθέσεως 1684/6-3-2012)έφεση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Α.Ε», β) τους από 6-12-2012(με αριθ. εκθ. καταθ. 584/7-9-2012) ασκηθέντες με ιδιαίτερο δικόγραφο πρόσθετους λόγους εφέσεως της ως άνω εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας γ)την από 8.9.2012(με αριθ.εκθ. καταθ.593/2012) αντέφεση της εφεσίβλητης-ενάγουσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ-ΑΕΠΙ Α.Ε», κατά της υπ αριθμ 952/2009 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από την από 8.9.2012(με αριθ.εκθ. καταθ.593/2012) αντέφεση .

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αντεκκαλούσα, στην δικαστική δαπάνη της αντεφεσίβλητης για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας , την οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων πενήντα (650)ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ ουσία την από 2-3-2012 (αριθμός καταθέσεως 1684/6-3-2012)έφεση της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

», β) τους από 6-12-2012(με αριθ. εκθ. καταθ. 584/7-9-2012) ασκηθέντες με ιδιαίτερο δικόγραφο πρόσθετους λόγους εφέσεως της ως άνω εκκαλούσας ανώνυμης εταιρείας.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλουμένη υπ αριθμ 952/2009 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

ΚΡΑΤΕΙ και ΔΙΚΑΖΕΙ την υπόθεση κατ ουσία.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 19.12.2007 με αριθμό κατάθεσης 3029/2008. αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ την δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων .

Κρίθηκε και αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα ,την 1 Ιουλίου 2013 χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ